

Antwerpse trekruiters / Trek 2000

Dag 2 bracht ons langs immense lichtgolvende wouden, onder een druilregen, tot in Sart/Jehonville. Ge zult het n geloven maar er werd gepicknickt onder een brug van de autostrade 411 waar onze paardjes zich tegoed deden aan hooikar die daar schuil stond voor de regen. De manege, waar we overnachtten, had net een concours achter de rug leek wel op een groot modderbad maar de vriendelijkheid van de eigenaars en het lekkere eten deed alles vlug verg Er werd zowat overal geslapen – in de kantine, in tentjes in de binnenpiste en in de vans.

De derde dag zorgde voor een wondermooie rit door berg en dal, onder een weldoend zonnetje, met een memorabi in het dorpscafeetje van Graide. Er werden enkele leuke plaatjes geschoten van onze viervoeters die zoals heilige madonna's net onder de kerktoren aangebonden stonden. De herbergier beleefde dé dag van de maand. Khalief, he paard van Roger, verloor een ijzer, maar dit euvel werd enkel uren later door onze hoefsmid Doreen vlug verholper halteplaats met zijn 'bijzondere welriekende' honden en knorrende everzwijnen zal ook niet rap vergeten worden. typische Ardeense vleeschotel die ons werd opgediend is wel het vermelden waard. Die avond kroop iedereen vro zijn tentje, na een slalom tussen de hondedrollen, want dag 4 was onze sterri !

Deze tocht was aangekondigd als de langste (37 km), de zwaarste en de moeilijkste. Als we hadden geweten wat o wachten stond waren we waarschijnlijk nooit vertrokken. Op een bepaalde plaats bij het binnenrijden van het Fran grondgebied moesten we dwars door een bos, twee rivieren en een stijle helling op tot aan de weg. Hier begon de miserie, met paarden die weigerden, wat de gids een natte broek bezorgde, en een accident dat dramatisch had kun aflopen maar beperkt bleef tot een fameuse buil. Gipsy, het paard van Lydia, zakte in elkaar net op de rand van de en de kleine helling. Om hem recht te krijgen moesten we zijn voorbeen onderuit halen. Wat na veel getrek en ges plots lukte, maar Doreen kreeg nog wel een slag van de hoef tegen haar voorhoofd. Hier besef je pas dat zo'n toch niet voor doetjes is en dat je als gids toch een enorme verantwoordelijkheid draagt. Een goede vorming, voorberei en het juiste materiaal zijn dan van levensbelang. Joëlle gidste ons verder zonder problemen tot aan de middagstop een in de haast aangestoken kampvuurtje voor iets drogere kledij zorgde. Mieke en Khalief jaagden de Franse belastingbetaler op kosten door de omheining af te breken. Het ging verder perfect tot aan de Maas, de oversteek Vireux en de Belgische grens. Maar dan klopten de kaarten plots niet meer en hebben we zo'n drie uur rondgetou een berg die we zowat in alle richtingen hebben doorkruist te paard, te voet met de machette in de hand... Uitein kozen we voor de zekerheid en zijn langs de gekende hoofdbaan naar Vierves gereden waar we net voor zonsonde toekwamen na meer dan 12 uur onderweg geweest te zijn. Om niet vlug te vergeten !!! Het pittoreske plaatsje - noemen het zelf het mooiste dorpje van Wallonië - loont echter wel de moeite en weer was de vriendelijkheid van e gastvrouw een mooie pleister op de vermoeienissen van de dag. Nog nooit smaakte een 'tomate farcie' met rijst zo heerlijk. Een vlug nachtelijk bezoekje aan de kliniek van Chimay stelde ons enigzins gerust over de blessure van Doreen.

Gelukkig was de rit van de volgende dag korter maar toch besloten enkelen een verdiende rustdag te nemen. Ook o tocht was bijzonder mooi en leverde vooral in de namiddag adembenemende vergezichten op. De middaghalte get in een heuse jachthut. 's Avonds werden we echt verwend door de familie Henriët in hun ruitersstopplaats te Daill Ook de paardjes kregen een prachtige weide aangeboden. Onder invloed van het ideale weer – zon, maar toch niet warm – kwam het ATR-lied tot stand op de tonen van het marslied van de Amerikaanse GI's. Ik geef u hier al enk refreinen :

Met de ATR op stap Dat is helemaal geen grap
Wij gaan ver en goedkoop Ook al staan we in het rood
Wij gaan altijd door Want daar hebben we goede paardjes voor
Wij vertrekken 's morgens vroeg Want we hebben heel wat voor de boeg
Meer ... meer .... Meer moet dat niet zijn

Voor de laatste rit naar onze eindbestemming was iedereen vroeg op post. Alleen Lydia moest spijtig genoeg forfa geven door haar misavontuur van twee dagen voordien. Wederom een mooie en spannende tocht, met soms ampe toegankelijke paadjes, bracht ons in één trek tot aan de TREK waar het ontvangstcomité uitblonk door zijn afwezi Maar het is hun vergeven daar zij op dat moment met zo'n 60 ruiters op museumbezoek waren.

Het was even wennen om nu plots in een totaal andere, feestelijke sfeer te komen maar toch deed het goed om de verhalen te aanhoren en zelf je avonturen te kunnen vertellen bij een heerlijk streekbier en een lokale 'escaveche'. wandelingen aldaar leken voor ons op pure gezondheidsritjes, om het af te leren. Een ideale afsluiter van deze avontuurlijke week, waar heel wat beleefd werd, waar we toch aardig wat natuurschoon in eigen land hebben ont waar we elkaar beter hebben leren kennen en nog meer respect hebben gekregen voor onze paarden,- meer dan 20 is niet niks. Eén ding is zeker de editie 2000 zal nog lang in ons geheugen blijven nazinderen. Alleszins een dikke proficiat aan al mijn 11 mederuiters voor hun doorzettingsvermogen, hun positieve ingesteldheid en dank voor het vertrouwen.

See you at the next trail !

Jan Bos
Onder-Voorzitter AT